



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Č. V.**, zast. JUDr. Jaroslavem Vovsíkem, advokátem, se sídlem Malá 6, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osoby zúčastněné na řízení: M. K., zast. JUDr. Jiřím Bydžovským, advokátem, se sídlem Plzeňská 719, Tachov, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2016, č. j. ŽP/10058/16, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 9. 2017, č. j. 57 A 90/2016 - 76,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Dne 21. 12. 2009 podali vlastníci honebních pozemků a Honební společenstvo BORO VANY žádost o změnu hranic společenstevních honiteb č. 28 Borovany, č. 24 Skviřín a č. 25 Stráž-pole. Honební pozemky žadatelů o změnu honiteb i ostatní změnami dotčené honební pozemky se nacházejí v katastrálních územích Bonětice, Boječnice a Skviřín.

[2] Rozhodnutím ze dne 15. 12. 2010 Městský úřad Tachov (dále jen „správní orgán I. stupně“) žádosti v plném rozsahu vyhověl, toto rozhodnutí však zrušil žalovaný. Poté správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 21. 10. 2011 žádosti opětovně vyhověl. Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 2. 2012 druhé rozhodnutí správního orgánu I. stupně částečně změnil. Obě rozhodnutí však zrušil Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 10. 10. 2013, č. j. 57 A 28/2012 – 102, proti němuž podanou kasační stížnost zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 10. 10. 2014, č. j. 7 As 106/2013 – 40.

[3] Nejvyšší správní soud korigoval některé dílčí závěry krajského soudu, avšak důvody, které vedly krajský soud ke zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, označil za převažující. Nejvyšší správní soud jednoznačně odmítl názor, že by měla být změna z důvodu uvedeného v § 31 odst. 4 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“), možná toliko u honiteb vlastních, nikoli společenstevních, neboť takové omezení ze zákona nevyplývá. Správnímu orgánu I. stupně Nejvyšší správní soud vytkl, že v oznámení o zahájení řízení uvedl, že se jedná o řízení o změně honiteb podle § 31 odst. 4, ačkoli žádost byla podána z obou možných důvodů, tj. i z důvodu podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti. Toto pochybení totiž poté vyvolalo v účastnících pochybnosti o správnosti rozhodnutí o změně honitby podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. Dále Nejvyšší správní soud vysvětlil, že ve věci nebyl prostor pro rozhodování podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti (příčlenění pozemků, které dosud žádnou honitbu netvoří), neboť honební pozemky, o které se ve věci jednalo, byly před rozhodováním správních orgánů součástí stávajících honiteb. Správnímu orgánu tudíž dle Nejvyššího správního soudu v případě pozemků, které by následkem změny ztratily územní souvislost s honitbou, jejíž byly součástí, nic nebránilo v postupu podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti, neboť změna honitby z tohoto důvodu byla navrhována a zároveň byla odůvodnitelná zásadami řádného mysliveckého hospodaření.

[4] Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku uvedl, že krajský soud důvodně správnímu orgánu I. stupně uložil odstranit identifikované rozpory mezi obsahem správního spisu a rozhodnutím, konkrétně mezi tím, jak jsou některé pozemky dotčené změnou označeny v podkladové mapě a v příloze č. 3 tohoto rozhodnutí. Nejvyšší správní soud souhlasil i s tím, že z předchozích rozhodnutí správních orgánů nebyly zřejmé úvahy, kterými se správní orgány řídily při stanovení průběhu nové jižní hranice honitby Borovany, přičemž na dostatečně jasném odůvodnění, v jakém směru představuje nově vedená hranice vhodné řešení, je třeba trvat i proto, že v důsledku prováděné změny honitby vyrovnáním jižní hranice dochází k vytvoření rozhraní „pole – les“, které je dle § 17 odst. 6 zákona o myslivosti nežádoucí.

[5] Po vrácení věci vydal správní orgán I. stupně dne 23. 3. 2016 pod č. j. 711/2016-OŽP/TC v pořadí třetí rozhodnutí, jímž změnil předmětné společenstevní honitby tak, že do honitby Borovany začlenil 119,1440 ha honebních pozemků, které dosud náležely do honitby Skviřín, a 55,8739 ha honebních pozemků, které dosud náležely do honitby Stráž-pole. Celková výměra honitby Borovany se tak na úkor honiteb Skviřín a Stráž-pole zvýšila o 175,0179 ha, z nichž 90,1780 ha správní orgán I. stupně začlenil do honitby Borovany podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, a zbylých 84,8399 ha honebních pozemků povolil správní orgán I. stupně začlenit do honitby Borovany podle § 31 odst. 1

pokračování

zákona o myslivosti. Nedílnou součástí rozhodnutí jsou přílohy č. 1 – 4, v nichž jsou specifikovány změnami dotčené honební pozemky, a dále přílohy č. 5 – 6 obsahující popis a mapový zákres nových společných hranic honiteb Borovany – Skviřín a Borovany – Stráž-pole. Žalobce je vlastníkem dvou honebních pozemků v k. ú. Bonětice, které byly přerazeny z honitby Stráž-pole do honitby Borovany podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti.

[6] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce (a Honebního společenství SKVIŘÍN, jehož je žalobce honebním starostou) a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[7] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného, kterou z obou odvolatelů podal pouze žalobce, zamítl Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) v záhlaví uvedeným rozsudkem.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Předně vytknul krajskému soudu, že se nezabýval přiměřeností výměry honebních pozemků přiřčovaných k honitbě Borovany podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti. V případě honitby Stráž-pole je po přiřčnění necelých 14 ha honebních pozemků na žádost vlastníků z důvodu změny vlastnictví přiřčeno na vyrovnání hranic dokonce dalších 42 ha honebních pozemků, tj. cca trojnásobek této výměry. Stěžovatel pochybuje, že je takový postup v souladu s účelem zákona, obzvláště pokud přiřčované pozemky z podstatné části s honitbou Borovany nesouvisí.

[9] Dále stěžovatel namítal, že oba důvody změny honiteb byly do jednoho řízení spojeny účelově. Kdyby nedošlo účelově k zarovnání hranice podle § 31 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti, nebyla by splněna podmínka přiřčnění pozemků podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, neboť by přiřčované pozemky nesouvisely. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že existovala nezbytná souvislost mezi honebními pozemky slučovanými s honitbou Borovany, neboť pozemky vlastníka Ing. L. přiléhající k honitbě Skviřín rozdělují pásy pozemků parc. č. X, X, X, X, X a X, které souvislosti brání a které nelze považovat za úzké pruhy ve smyslu § 2 písm. g) zákona o myslivosti. Nadto byly přiřčované pozemky umístěny v různých honitbách, a to Skviřín a Stráž-pole. Pozemek P. Ž. parc. č. X nesouvisí s pozemky Ing. L. ani s honitbou Borovany, stejně tak pozemky parc. č. X a X. Pozemky J. P. s honitbou Borovany nesouvisí vůbec. Pozemek Ing. L. parc. č. X nesouvisí s jeho ostatními pozemky, ani s honitbou Borovany.

[10] Hranice mezi honitbami by se dle stěžovatele nestala nezřetelnou a členitou, pokud by nedošlo nejprve k účelovému zarovnávání hranic honiteb. Členitost vyřešil správní orgán I. stupně tím, že odebral desítky dalších hektarů, takže prakticky stejnou výměru honebních pozemků k honitbě Borovany přidal podle § 31 odst. 4 i § 31 odst. 1, 2 zákona o myslivosti. Nadbytečně tak byly k honitbě Borovany přiřčeny např. pozemky parc. č. 766/1, 752/1 a další.

[11] Dále stěžovatel poukázal na skutečnost, že pozemky pana Ž. parc. č. X, X, 730 a 727 nebyly součástí žádné honitby, takže mohly být k honitbě Borovany přičleněny jediné podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti.

[12] Stěžovatel rovněž namítal, že pro přičlenování pozemků podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti musí existovat časový korektiv. Soud sice vyloučil souvislost § 31 odst. 4 s § 26 zákona o myslivosti, přisvědčil však stěžovateli, že by nějaká lhůta mohla být stanovena. Zákon nestanoví, co je nově nabytý pozemek, nemělo by se však jednat o dobu od uznání honitby donekonečna, lhůta obdobná lhůtě uvedené v § 26 odst. 1 zákona o myslivosti se jeví přiměřená. Zákonodárce zřetelně projevil zájem na stabilitě honiteb. Při neexistenci lhůty je možné nově nabyté pozemky donekonečna přislučovat, a to i do nesouvisející honitby, přičemž původní vlastníci jsou vůči novým diskriminováni. V posuzované věci došlo ke změně honiteb až několik let po změně vlastnictví, přičemž pozemky nabyli od člena honebního společenství.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že trvá na správnosti svého rozhodnutí a s rozsudkem krajského soudu souhlasí.

III. Posouzení kasační stížnosti

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, neshledal. Stěžovatel v kasační stížnosti namítal nesprávné posouzení právní otázky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Podle § 33 odst. 1 zákona o myslivosti *vyžadují-li to zásady řádného mysliveckého hospodaření, může orgán státní správy myslivosti povolit změnu honitby vyrovnáváním hranic nebo výměnou honebních pozemků (dále jen "změna honitby"). Při změně honitby se nepřihlíží k územním hranicím obcí, okresů nebo krajů a výměry směřovaných pozemků nemusí být stejné.* Podle odst. 2 téhož ustanovení *návrh na změnu honitby podávají držitelé dotčených honiteb společně, a to orgánu státní správy myslivosti, do jehož územního obvodu zasahují dotčené honební pozemky největší částí. Nedohodnou-li se vlastníci dotčených honiteb na předložení společného návrhu na změnu honitby, může návrh podat kterýkoliv z nich. Jde-li o společenstevní honitbu, podá návrh honební společenstvo.* Podle odst. 3 téhož ustanovení *změnu honitby podle odstavců 1 a 2 orgán státní správy myslivosti nepovolí, pokud by vedla ke změně celkové výměry alespoň jedné z dotčených honiteb o více než 10 %. V důsledku změny honitby může klesnout její výměra i pod tímto zákonem stanovenou minimální výměru. Rozhodnutím o změně honitby nezaniká nájem honitby, je-li sjednán.* Podle odst. 4 téhož ustanovení *změnu honitby vyplývající ze změn vlastnictví honebních pozemků, o kterou požádá vlastník honebních pozemků, provede orgán státní správy myslivosti vždy k 31. prosinci roku následujícího po roce, v němž vlastník o úpravu požádal.*

pokračování

[17] Z citované právní úpravy vyplývá, že ke změně honitby může dojít jen ze dvou důvodů. Prvým důvodem je, že změnu honitby *vyžadují zásady řádného mysliveckého hospodaření* (§ 31 odst. 1 zákona o myslivosti), druhým důvodem je *změna vlastnictví honebních pozemků* (§ 31 odst. 4 zákona o myslivosti). Naplnění hypotézy § 31 odst. 1 je na posouzení orgánu státní správy myslivosti, který z uvedeného důvodu *může* změnu honiteb na návrh jejich držitelů (případně jednoho z nich, nedojde-li mezi nimi k dohodě) povolit, přičemž zákon upravuje způsob, jakým má být taková změna provedena, a to *vyrovnáváním hranic* nebo *výměnou honebních pozemků*. Současně je v § 31 odst. 3 zákona o myslivosti stanoven korektiv maximální výměry, o jakou se nesmí žádná z dotčených honiteb změnit (o více než 10 %). Naproti tomu v případě žádosti o změnu honitby vyplývající ze změny vlastnictví honebních pozemků podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti zákon příslušnému správnímu orgánu prostor pro úvahu neposkytuje, nýbrž mu ukládá změnu *provést*, a toliko stanoví, k jakému datu tak má učinit. Podmínkou provedení požadované změny je však splnění dalších kogentních podmínek zákona, zejména podmínky, že honební pozemky tvořící honitbu musí spolu souviset (§ 17 odst. 5 zákona o myslivosti).

[18] Námitku nepřiměřenosti výměry honebních pozemků přičleňovaných k honitbě Borovany podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti stěžovatel v žalobě neuplatnil. Stěžovatel toliko uvedl, jakou celkovou výměru měly pozemky přesouvané z honiteb Skviřín a Stráž-pole do honitby Borovany z toho kterého zákonného důvodu. Nepožadoval však, aby krajský soud posoudil přiměřenost výměry pozemků, které byly přesouvány z důvodu dle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti, resp. aby soud hodnotil rozlohu honebních pozemků přesouvaných takto do honitby Borovany jako nepřiměřenou a činil z takového závěru důsledek. Stěžovatel v žalobě netvrdil, že rozhodnutí o změně honiteb podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti činí nezákonným skutečnost, že výměra takto přesouvaných pozemků prakticky odpovídá výměře pozemků přesouvaných z důvodu dle § 31 odst. 4 téhož zákona. Nejvyšší správní soud tudíž nemůže shledat rozsudek krajského soudu pro chybějící úvahu o námitce, která nebyla vznesena, vadným. V kasační stížnosti uplatněná námitka nepřiměřenosti je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, jakožto nově uplatněná. Přesto však, nad rámec nutného odůvodnění, Nejvyšší správní soud stručně uvádí, že pouze na základě skutečnosti, že bylo řízení vedeno z obou důvodů uvedených v § 31 zákona o myslivosti, nelze dovodit, že by výměra honebních pozemků, které byly přesunuty z jedné (či více) honiteb do jiné z důvodu podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, měla být porovnávána s výměrou honebních pozemků, jejichž zařazení se změnilo z druhého důvodu.

[19] V doplnění žaloby stěžovatel poukázal, stejně jako v kasační stížnosti, na disproporci mezi výměrou honebních pozemků přičleňovaných k honitbě Borovany z honitby Stráž-pole z důvodu změny vlastnictví (14 ha) a výměrou pozemků přičleňovaných na vyrovnání hranic (42 ha), a z uvedeného srovnání dovozoval účelovost postupu dle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti. Krajský soud na straně 9 rozsudku zdůraznil, že určujícím kritériem pro změnu honiteb podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti jsou zásady řádného mysliveckého hospodaření, a proto pouze ze skutečnosti, že výměra pozemků přičleňovaných k honitbě Borovany z honitby Stráž-pole na základě § 31 odst. 1 zákona o

myslivosti přesáhla výměru pozemků přiřčňovaných na základě § 31 odst. 4 téhož zákona, nelze vyvozovat účelovost takového postupu. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje. Správní orgán při rozhodování o změně honiteb dle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti sleduje jediné hledisko, a to požadavky *zásad řádného mysliveckého hospodaření*. „Vyrovnání hranic“ je ve smyslu § 31 odst. 1 zákona o myslivosti pouze způsob provedení změny honiteb z tohoto důvodu, nikoli účel této změny.

[20] V žalobě stěžovatel dále namítal, že není možné vyhovět jedním rozhodnutím současně dvěma návrhům v situaci, kdy jeden na druhém závisí. V posuzované věci je jeden z možných důvodů změny honiteb vyvoláván druhým s tím, že druhý vytváří podmínky pro první a naopak. Správní orgány dle stěžovatele postupovaly účelově tak, že změně honiteb podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti předřadily „zarovnávání hranic“ podle § 31 odst. 1 téhož zákona, čímž uměle vytvořily souvislost mezi pozemky, které by jinak za souvislé nebylo možné prohlásit. Tomuto argumentu připojil stěžovatel rozbor, které konkrétní honební pozemky postrádaly nezbytnou souvislost s honitbou Borovany, a přesto k ní byly s odkazem na § 31 odst. 4 zákona o myslivosti přiřčňeny. Krajský soud se s námitkou absence souvislosti pozemků přiřčňovaných k honitbě Borovany dle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti vypořádal na str. 8 rozsudku a s námitkou účelového předřazení postupu dle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti na str. 9 rozsudku. Obě námitky shledal nedůvodnými.

[21] V kasační stížnosti stěžovatel na obou námitkách setrval. Uvedl, že kdyby nedošlo k zarovnání hranic honitby Borovany podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti, nebyla by splněna základní podmínka pro připojení pozemků podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, neboť by přiřčňované pozemky s touto honitbou nesouvisely, a tím pádem by se hranice honiteb nestala nezřetelnou a velmi členitou.

[22] Nejvyšší správní soud s tvrzeními stěžovatele nesouhlasí. Z obsahu správního spisu zjistil, že po vrácení věci správnímu orgánu I. stupně žadatelé navrhli úpravu soudy kritizované jižní hranice honitby Borovany. Správní orgán I. stupně také s ohledem na změny v číslování a výměře parcel, k níž došlo obnovou katastrálního operátu v k. ú. B. a k. ú. B., aktualizoval výčet změn dotčených honebních pozemků, a dále vytvořil mapové podklady v podobě tří map (č. 1. 34 a 35 spisu správního orgánu I. stupně), do nichž graficky znázornil navrženou změnu, a to tak, že ve dvou mapách barevně zvýraznil všechny pozemky splňující podmínky pro změnu honiteb z titulu změny vlastnictví (v jedné celkový náhled a ve druhé náhled v barevném členění dle jednotlivých vlastníků), ve třetí mapě zobrazil všechny pozemky dotčené změnou, které barevně rozlišil na honební pozemky žadatelů dotčené změnou vlastnictví, honební pozemky žadatelů, u nichž ke změně nedošlo, a honební pozemky ostatních vlastníků.

[23] V rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že žádosti žadatelů o přiřčňování jejich pozemků o celkové výměře 90,1780 ha k honitbě Borovany musel vyhovět, neboť provedení této změny nebránila žádná kogentní ustanovení zákona o myslivosti. U všech vlastníků došlo ke změně vlastnictví dotčených honebních pozemků až po uznání honiteb Skviřín a Stráž-pole, přičemž se jedná o pozemky souvislé s honitbou Borovany ve smyslu § 2 písm. g) zákona o myslivosti, což vyplývá z uvedených map. Dále správní orgán I.

pokračování

stupně uvedl, že z uvedených map zároveň vyplynulo, že „začleněním honebních pozemků se změnou vlastnictví vzniká velmi členitá a často v terénu nezřetelná hranice, nacházející se vesměs uprostřed zemědělsky obdělávaných pozemků“ (str. 6 rozhodnutí). Proto označil současný postup dle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti za logický (vyrovnání hranic) a částečně také nevyhnutelný, neboť některé z pozemků (výslovně vyjmenované) provedením změny dle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti s honitbou, jíž byly dosud součástí, ztratily souvislost. Poté správní orgán I. stupně uvedl, že lze-li řízení podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti zahájit na návrh, pak z podaného návrhu také vycházel, a to při zohlednění změny, k níž navrhovatelé přistoupili po zrušení původního rozhodnutí soudem. Dospěl k závěru, že upravenému návrhu lze vyhovět, neboť navržené společné hranice dotčených honiteb nejlépe odpovídají zásadám řádného mysliveckého hospodaření a § 17 zákona o myslivosti. Konkrétně popsal, jaké krajinné prvky budou nově vytvářet hranice honiteb a zdůvodnil vhodnost tohoto řešení, obzvláště důkladně se správní orgán I. stupně věnoval popisu nové jižní hranice honitby Borovany s honitbou Stráž-pole (str. 7 prvostupňového rozhodnutí). Za skutečnost, k níž při posuzování návrhu podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti přihlédl, označil správní orgán I. stupně i zjištění, že 75 % všech změnou dotčených pozemků vlastní osoby, které změnu honiteb podporují, neboť lze předpokládat, že bude myslivecké hospodaření řádně vykonáváno především tehdy, bude-li naplněna i vůle vlastníků honebních pozemků, zvláště pokud na nich zemědělsky hospodaří.

[24] S ohledem na shora uvedené se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že obsah rozhodnutí správního orgánu I. stupně zcela vyvrací důvodnost námítky, že by tento orgán postupoval ve stěžovatелеm tvrzené posloupnosti, tedy že by předsunul rozhodování o návrhu na „zarovnání hranic“ rozhodnutí o žádosti o změně honiteb z důvodu změny vlastnictví. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož i ze samotného výroku I. jeho rozhodnutí, vyplývá přesně opačná návaznost úvah a postupů správního orgánu I. stupně. Rozhodnutí o návrhu na změnu honiteb podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti, tj. z důvodu, že takovou změnu vyžadovaly zásady řádného mysliveckého hospodaření, zřetelně následovalo až poté, co správní orgán I. stupně zjistil, jaký tvar a parametry mají nové vzájemné hranice dotčených tří honiteb po přesunu honebních pozemků žadatelů podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti do honitby Borovany. Není pravda, že se hranice mezi honitbami stala nezřetelnou a členitou až poté, co byly účelově vyrovnávány hranice. Námitka umělého vytvoření souvislosti pozemků žadatelů, přičleňovaných k honitbě Borovany dle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, předchozím postupem dle § 31 odst. 1 téhož zákona, je tudíž lichá.

[25] Skutečnost, že žádosti dle § 31 odst. 4 i návrhu dle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti vyhověl správní orgán I. stupně jediným rozhodnutím po společně vedeném řízení, neshledal Nejvyšší správní soud rozpornou se zákonem již v rozsudku ze dne ze dne 10. 10. 2014, č. j. 7 As 106/2013 – 40. Pořadí, v jakém správní orgán I. stupně o navrhovaných změnách honiteb uvažoval, zcela odpovídá pravidlům logiky a naopak postrádá účelovost, kterou shledává a popisuje stěžovatel. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že spojení obou důvodů změny honiteb v uvedené posloupnosti a v jednom řízení není nijak překvapivé a zřejmě v praxi nemůže být výjimečným jevem. Pokud totiž požádá vlastník

pozemku v souvislosti se změnou vlastnictví k honebnímu pozemku o změnu honitby, lze si představit, že přesun pozemku, či skupiny pozemků mezi sousedními honitbami povede k nutnosti následného postupu dle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti, dojde-li tímto přesunem ke stavu, kdy se nové uspořádání honiteb ocitne v rozporu se zásadami řádného mysliveckého hospodaření (např. absence zřetelné hranice honiteb, či vznik nežádoucí hranice honitby tvořené rozhraním zemědělských a lesních pozemků).

[26] Absenci souvislosti konkrétních pozemků jednotlivých žadatelů o změnu honitby dle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti namítal stěžovatel již v odvolání. Žalovaný na tyto námitky reagoval na str. 17 až 18 žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedl, že pozemky parc. č. X a X v k. ú. B. vlastníka Ing. L. sousedí s honitbou Borovany po linii vzájemně souvislých pozemků parc. č. X, X, X, X a X, vše v k. ú. B., přičemž mezi nimi se nacházející pozemky parc. č. X, X a X, vše v k. ú. B. souvislost pozemků se změnou vlastnictví nepřerušují, neboť se jedná o úzký pruh pozemků ve smyslu § 2 písm. g) zákona o myslivosti.

[27] Krajský soud se s námitkou nesouvislosti konkrétních pozemků jednotlivých žadatelů o změnu honitby dle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti s honitbou Borovany vypořádal na str. 8 rozsudku, přičemž akcentoval, že jednoznačná územní souvislost namítaných pozemků s územím honitby Borovany vyplývá z mapových podkladů, založených na č. l. 34 správního spisu. Ztotožnil se také s názorem žalovaného, že pozemkové pásy, vyskytující se mezi dotčenými pozemky, nejsou způsobilé narušit souvislost dotčených honebních pozemků.

[28] Podle § 17 odst. 5 zákona o myslivosti *honební pozemky tvořící honitbu musí spolu souviset. I pozemky jinak vyhovující pojmu souvislosti však nelze začlenit do jedné honitby, pokud tvoří překážku pohybu zvěře nebo jsou pro ni nebezpečím, například dálnice, silnice dálničního typu, přehrady a letiště se zpevněnou plochou.* Podle § 2 písm. g) zákona o myslivosti se pro účely tohoto zákona rozumí *souvislými honebními pozemky takové honební pozemky, jestliže se lze dostat z jednoho na druhý bez překročení cizího pozemku; úzké pozemkové pruhy nepřerušují tuto souvislost, leží-li však ve směru podélném, nezakládají souvislost mezi pozemky jimi spojenými; za takové pruhy se nepovažují dálnice, silnice dálničního typu, přehrady a letiště se zpevněnými plochami.*

[29] Je nesporné, že všechny pozemky žadatelů o změnu honiteb dle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti neměly s honitbou Borovany společnou hranici. Nelze však odhlédnout od skutečnosti, že žadatelé podali společnou žádost, již hromadně prosazovali jednotné řešení změny dotčených honiteb, přičemž pozemky těchto žadatelů, dotčené změnou vlastnictví, vytvořily řetězec na sebe navazujících pozemků, jehož počátek, tj. první pozemek v řetězci, měl vždy se stávající hranicí honitby Borovany společnou hranici. Žalovaný v této souvislosti hovoří o *linii vzájemně souvislých honebních pozemků*. Tomuto výkladu citovaných ustanovení zákona o myslivosti nelze dle Nejvyššího správního soudu ničeho vytknout, neboť nutnost existence přímé společné hranice pozemku dotčeného změnou vlastnictví a honitby, do níž má být začleněn, z těchto ustanovení nevyplývá. Situace, kdy jeden bezprostředně sousedící honební pozemek zprostředkuje souvislost s honitbou, do níž má být dle vůle vlastníka tohoto pozemku přesunut, dalším pozemkům,

pokračování

nalézajícím se v sousední honitbě, je tudíž přípustná. Skutečnost, že vlastnické právo pozemků v tomto řetězci náleží různým osobám, nemůže být rozhodující, neboť otázka vlastnických vztahů nemá na posouzení souvislosti pozemků žádný vliv. Stejně tak není rozhodné, že pozemky tvořící popsanou linii leží na pomezí dvou dalších honiteb, takže souvislost pozemků vlastníka Ing. L., nacházejících se do té doby v honitbě Stráž-pole, s honitbou Borovany je vytvořena návazností na pozemky vlastníka P. Ž., nacházející se v honitbě Skviřín.

[30] Žalovaný tudíž dospěl ke správnému závěru, že souvislost s honitbou Borovany zprostředkovala pozemku parc. č. X v k. ú. B., vlastníka Ing. L. (označen oranžově v mapě č. l. 34 správního spisu), linie pozemků ve vlastnictví P. Ž., počínající pozemkem parc. č. X v k. ú. Boječnice (označen v mapě č. l. 34 správního spisu žlutě). Pozemek parc. č. X následně učinil souvisejícími další pozemky vlastníka Ing. L. parc. č. X a X (aktuálně X) v k. ú. B. (vyznačeny rovněž oranžově), ale také pozemek parc. č. X v k. ú. B. vlastníka P. Ž., pozemek parc. č. X v k. ú. B. vlastníka J. P. (vyznačen v mapě č. l. 34 růžově) a pozemky parc. č. X a X v k. ú. B. vlastníka P. Ž. (vyznačeny tamtéž žlutě).

[31] Za nesporné je rovněž možné označit skutečnost, že v popsané linii pozemků žadatelů dotčených změnou vlastnictví se vyskytují pozemky, které pozemky v řetězci přetínají (v obou mapách č. l. 34 správního spisu představují bílé pruhy mezi barevně vyznačenými pozemky), takže nelze ve smyslu § 2 písm. g) zákona o myslivosti tvrdit, že se lze dostat z jednoho pozemku na druhý bez překročení cizího pozemku. Tuto skutečnost však žalovaný i krajský soud reflektovali, přičemž dospěli k závěru, že předmětné pozemky předělující popsanou linii pozemků dotčených změnou vlastnictví lze kvalifikovat jako *úzké pozemkové pruhy*, které ve smyslu § 2 písm. g) zákona o myslivosti souvislost nepřerušují.

[32] Stěžovatel se v kasační stížnosti omezil na pouhý nesouhlas s tímto závěrem a konstatování, že se jedná o řadu pozemků, které nelze za pruhy považovat. Stěžovatel neuvedl, v čem je chybná podrobná úvaha žalovaného, který v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že pruh pozemků oddělující pozemky ve vlastnictví P. Ž. (před rozhodnutím náležející honitbě Skviřín) a pozemky vlastníka Ing. L. (před rozhodnutím náležející honitbě Stráž-pole) je ve skutečnosti 12 m široký pozemkový pruh tvořený sousedící vodotečí a polní cestou vedoucí k Panskému dolnímu rybníku. Žalovaný poukázal na výkladovou praxi orgánů státní správy myslivosti, které za pruhy nepřerušující souvislost pozemků považují zejména pozemky, na nichž jsou umístěny liniové stavby, a dále také uvedl, že s ohledem na poměr šířky tohoto pozemkového pruhu k jiným odděleným plochám šířka tohoto pruhu výrazně nenarušuje kompaktnost honební plochy tvořené pozemky se změnou vlastnictví o výměře několika hektarů. K této úvaze doplnil krajský soud, že se nejedná o pozemky dálnic, silnic dálničního typu, přehrad či letiště se zpevněnými plochami ve smyslu § 2 písm. g) zákona o myslivosti.

[33] S ohledem na skutečnost, že citovaný § 2 písm. g) zákona o myslivosti neomezuje definici pozemků, které nepřerušují souvislost, na jediný pozemek, nýbrž užívá termín „pozemkové pruhy“, nepovažuje Nejvyšší správní soud odůvodnění žalovaného, proti

němuž nadto nestaví stěžovatel žádné vlastní argumenty, za vadné. Po seznámení s mapovými podklady a přílohami rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nejvyšší správní soud konstatuje, že popis žalovaného zcela odpovídá obsahu správního spisu. Pozemkové pásy, vyskytující se mezi dotčenými pozemky žadatelů, nejsou způsobilé narušit jejich souvislost, jež by bránila rozhodnutí o změně honitby dle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti.

[34] Dále stěžovatel v kasační stížnosti zopakoval žalobní námitku, že pozemky P. Ž. parc. č. X, X, X a X nebyly součástí žádné honitby, takže mohly být k honitbě Borovany přičleněny jediné podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti. Nejvyšší správní soud nahlédnutím do mapových podkladů zjistil, že se jedná o pozemky, tvořící klín zabíhající do honitby Borovany východně od obce Boječnice. Stěžovatel v celém průběhu správního řízení (zahájeném v roce 2009) nenamítal, že by stávající hranice honiteb byly v mapových podkladech, z nichž správní orgány obou stupňů vycházely, zobrazeny v rozporu se skutečností. Poprvé v žalobě namítl, že pozemky P. Ž., tvořící uvedený klín honitby Stráž-pole, ve skutečnosti nebyly součástí žádné honitby, neboť v rozhodnutí o uznání honitby č. 25 Stráž-pole ze dne 6. 4. 2006, č. j. 1164/2006-OŽP/206/1, nejsou uvedeny. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že v souvislosti s tímto žalobním bodem postrádá tvrzení, jak by se tato skutečnost mohla dotknout práv stěžovatele, když se o jeho pozemky nejedná. S tímto závěrem Nejvyšší správní soud souhlasí. Pokud by totiž byly tyto pozemky předmětem přezkoumávaného rozhodnutí o změně honiteb, aniž by předtím byly konstitutivním rozhodnutím k honitbě Stráž-pole přičleněny, mohl by být touto skutečností dotčen na svých právech toliko vlastník těchto pozemků. Žádné dotčení stěžovatele na jeho veřejných subjektivních právech by nebylo možné dovodit, neboť by tak nedošlo ani ke zmenšení rozlohy honitby Stráž-pole. Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že z výroku III. rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že honitba Stráž-pole byla po svém uznání následně měněna.

[35] Zbýlá skupina námitek stěžovatele spočívala v setrvání na stanovisku, že je nezbytné, aby existoval časový korektiv pro podání žádosti o změnu honitby na základě změny vlastnictví honebních pozemků podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. Krajský soud se uvedenou námitkou zabýval na str. 9 napadeného rozhodnutí tak, že odkázal na pečlivé vyvrácení důvodnosti této námitek žalovaným na str. 14 až 16 žalobou napadeného rozhodnutí. S ohledem na skutečnost, že stěžovatel ani v kasační stížnosti neuvedl argumentaci, která by byla s to správnost závěrů žalovaného zpochybnit, odkazuje na ně pro stručnost i Nejvyšší správní soud. Lze shrnout, že se stěžovatel snaží nepřipadně klást rovnítko mezi proces změny honitby a zákonné důsledky spojené se zánikem členství v honebním společenstvu. Žalovaný velmi podrobně, zcela správně a přesvědčivě vysvětlil, že § 26 zákona o myslivosti, jehož obdobné aplikace se stěžovatel domáhá, upravuje toliko jeden z možných způsobů vzniku členství v honebním společenstvu a se změnou honitby jako takové postrádá jakoukoli souvislost. Nejvyšší správní soud souhlasí s žalovaným, že omezení práv vlastníků honebních pozemků žádat o změnu honitby v souvislosti se změnou vlastnictví k honebním pozemkům lhůtou, kterou zákon nestanoví, by správní orgány jednaly v rozporu se zásadou legality. Stěžovatelem požadovaný postup by neodpovídal ani postupu *per analogiam legis*, který spočívá v tom, že se na skutkovou podstatu zákonem neřešenou vztáhne analogicky ustanovení zákona upravující skutkovou

pokračování

podstatu podobnou, neboť institut vzniku, resp. zániku členství v honebním společenstvu nelze v žádném případě označit za podobný institutu změny honitby.

[36] Omezení možnosti žádat o změnu honitby toliko v případech změny vlastnictví, k nimž dojde po uznání honitby, je dle Nejvyššího správního soudu dostatečnou zárukou zamezení nekonečnému přehodnocování hranic honiteb. Stěžovatelovy úvahy, proč by měla být lhůta pro podání žádosti o změnu honitby v souvislosti se změnou vlastnictví honebního pozemku omezena, lze považovat toliko za podnět pro budoucí úpravu (*de lege ferenda*).

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[38] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[39] Osoba zúčastněná na řízení nemá podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí vznikly náklady a není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu